

mõda. Karro istus wankril ja piddas kahhe
kõppaga kutsupokki küljest kinni, ja nenda lask-
sid hobbused tullise kiruga koeo ja otse talli.
Karro olli agga selle rutto sõido pärast wäg-
ga uimaseks sanud, ommeti ei olnud temma
ihho terwisel wigga.

Et pois ja karrotantsitaja järrele tullid, on
muidogi teada ja kas neid selle eest kidegi woi
laideti, ei tea meie ka mitte.

Kül seal karro mõnda mõtles
Mis ka pärast wälja ütles:
„Teiseks lähhab ilma luggo,
„Nüüd ka sõidab meie suggo
„Nuttust mõisad, küllad lābbi,
„Kas se meile nüüd teeb hābbi?
„Olen ilma mõnda näinud,
„Maad ja liinad lābbi kāinud,
„Nüüd ka posti-wankre sees
„Tõstusin kui uhke mees!
„Kust mo wanker mõda lendaš,
„Mõnni mees seal mütši tõmbas,
„Mõtles: se on suur mees,

„Kes siin sõidab wankre sees! —
„Waatke wennad! Wandra metsast,
„Kuulge liinud pude otsast:
„Et mo sõit on kāinud rutto,
„Tewad rahwas paljo jutto!”

Paris ja Parradiš.

Üks rikkas naesterahwas Saksamaal, kelle
esimenne mees olli ärra surnud ja jälle tei-
sele mehhele lainud, juhtus ühhel päwal üksi
koeo, kui üks kaltsus ridiš reisi-sel siisse astus
ja nattukest leiba pallus. Naesterahwas olli
lahke innimenne, küsis ühte ja teist järrele,
ja wimaks ka sedda, kust ta tulnud ja kuhho
ta lähhab? Wõeras kostis: „Parisist tullin
ja Parisi lähhan jälle taggasi.”
„Woi Parradisi!” hüdis naene rõmo pär-
rast, kes wahhet ei teadnud tehha, mis Paris
— se on Prantsusema pealin — ehk Par-
radiš olli. Kas olled minno õnnist meest ka
näinud? Kuidas temma kāsši seal kāib?”